

Vaah-te-ra-mä-el-lä asui poika, jota sanottiin Vaahteramäen Eemeliksi. Hän oli villi pieni ju-ku-ri-pää, ei ollenkaan tuol-lai-nen kiltti lapsi kuin sinä. Eemeli asui Kiss-san-kul-man talossa yhdessä isänsä ja äitinsä ja pienen lida-siskonsa kanssa. Eemeli teki metkuja melkein joka päivä, ja nyt saat kuulla yhden niistä.

Eräänä päivänä Kissankulmassa oli päi-väl-li-sek-si lihakeittoa. Eemeli hörppi sitä kaksi lau-ta-sel-lis-tä, ja sitten hän työnsi päänsä keit-to-kul-hoon nuol-lak-seen siitä viimeisenkin tilkan. Mutta kuvitella, kun hän yritti vetää päänsä kulhosta, niin sepä ei lähtenytäkään!

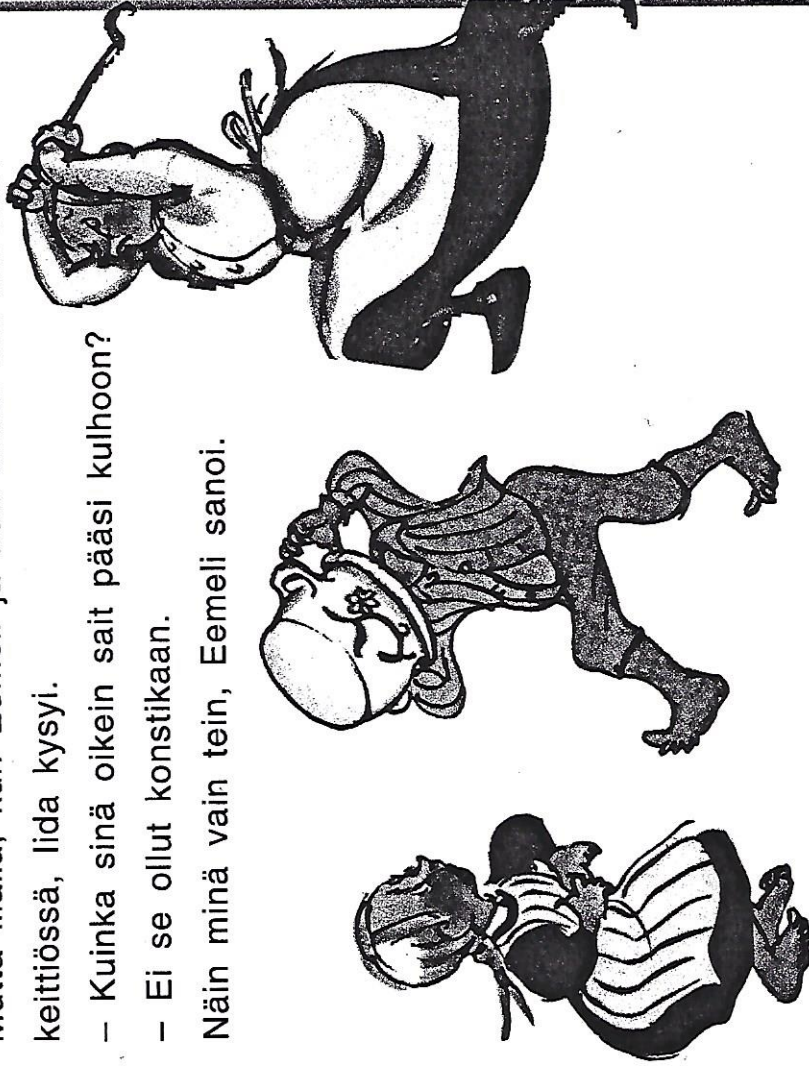
– Minä en pääse irti, kiljui Eemeli.
Oijoi mikä hälinä siitä syntyi! Kaikki vetivät ja kiskoivat Eemeliä pois kulhosta. Mutta ei, mistään ei ollut apua.

Lopulta isän ja äidin oli vietävä Eemeli lääkärille. Kai uskot, että tohtori ällistyi, kun sisään saa-pas-te-li keittokulho, jonka sisällä oli pieni poika.
– Päivää! Mitä sinä siellä kulhossa teet? sanoi tohtori.

Eemeli kumarsi syvään, sillä hän yritti olla kohtelias. Ja silloin hän iski päänsä tohtorin kir-joi-tus-pöy-tään. Pam, kuului räsähdys, ja keittokulho putosi lattialle kahtena kap-pa-lee-na. Eikä tohtorin apua tarvittu ollenkaan.

Heti kotiin pääs-ty-ään Eemelin isä liimasi kulhon kokoon ja asetti sen keittiön pöydälle.

– Nyt Kissankulmassa saadaan taas lihakeittoa! Mutta illalla, kun Eemeli ja lida olivat kah-des-taan keittiössä, lida kysyi.
– Kuinka sinä oikein sait pääsi kulhoon?
– Ei se ollut konstikaan.
Näin minä vain tein, Eemeli sanoi.

Juuri silloin äiti tuli keittiöön. Nähdessään Eemelin keittokulho päässään hän kerrassaan äi-mis-tyi. Hän otti hel-la-kou-kun ja jy-sä-yt-ti keittokulhoa niin että pamahti. Söpäleet lensivät, ja Eemeli oli taas vapaa. Mutta keittokulhoa ei enää koskaan saatu ehjäksi.

Astrid Lindgren

